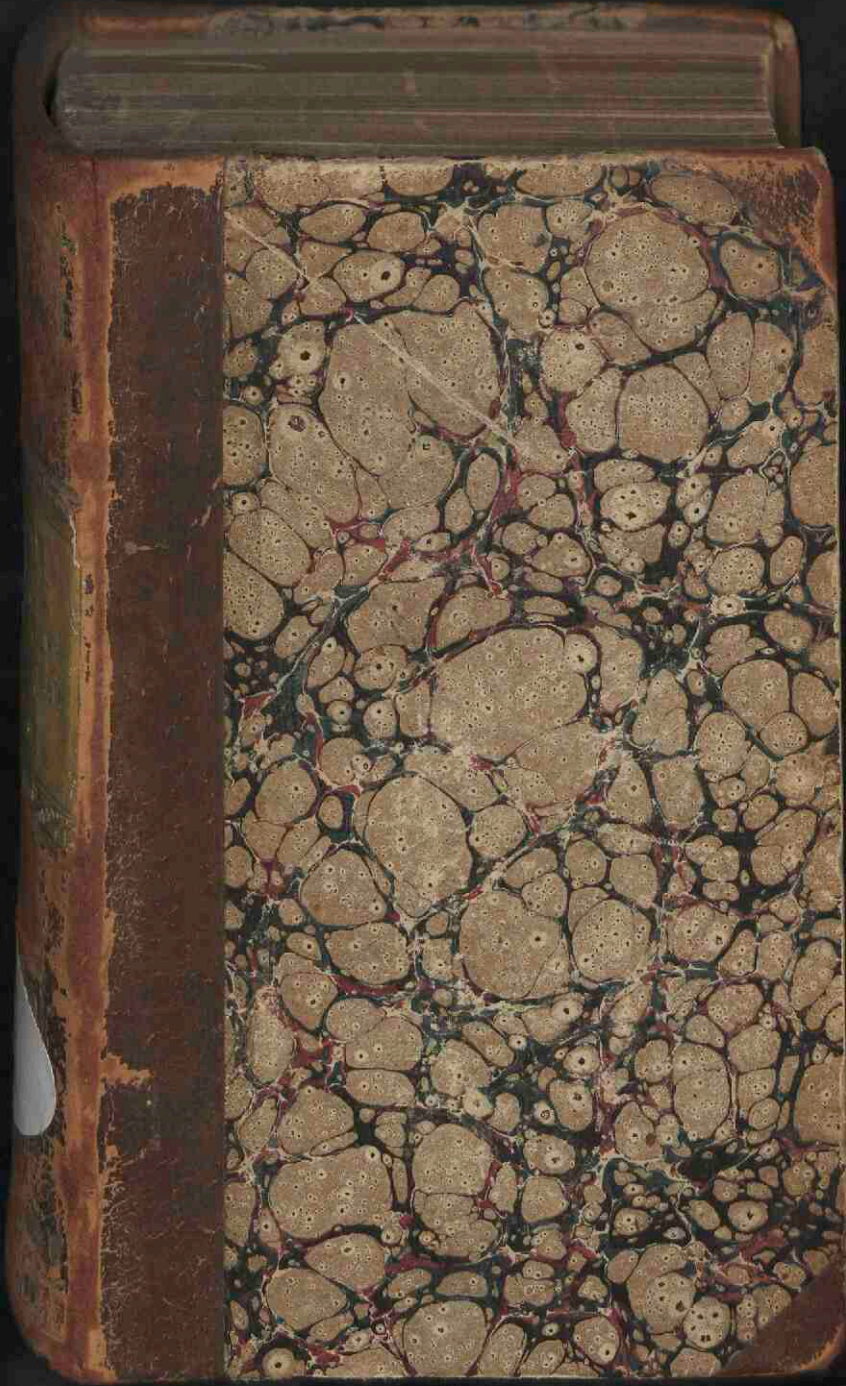
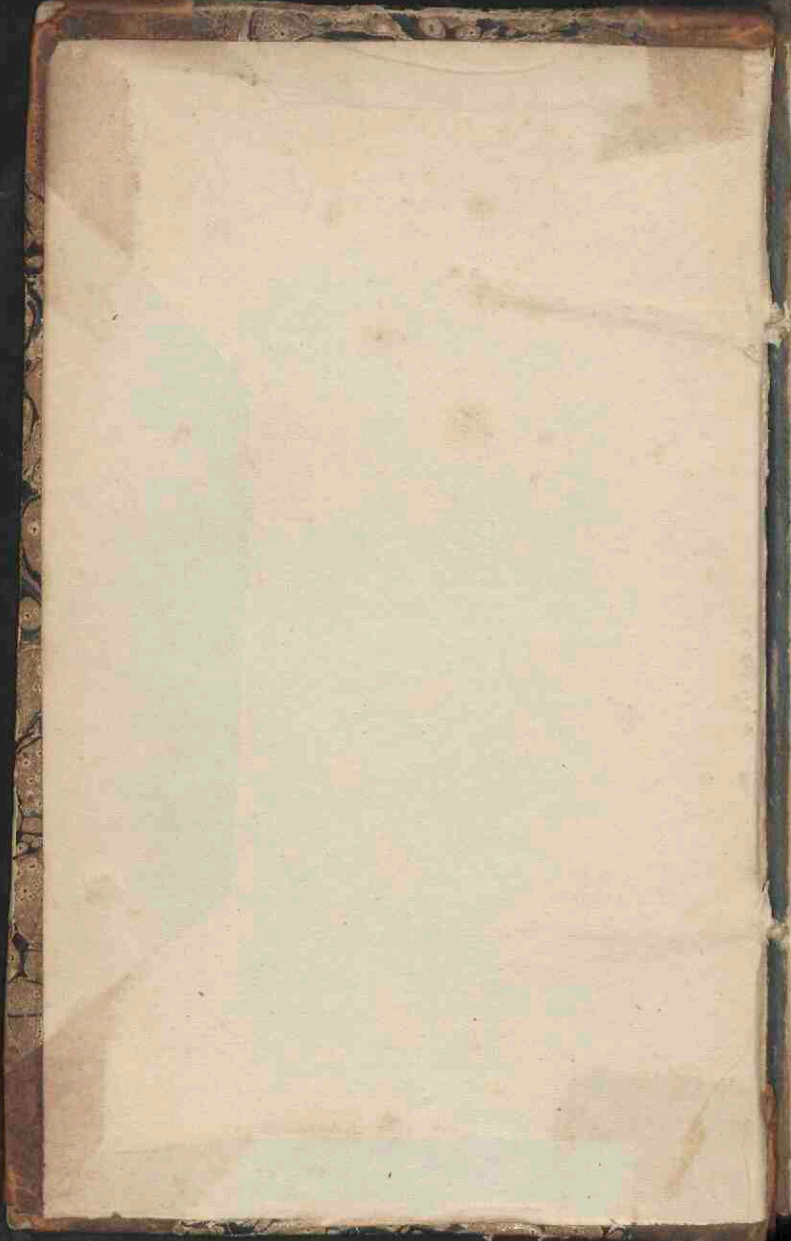

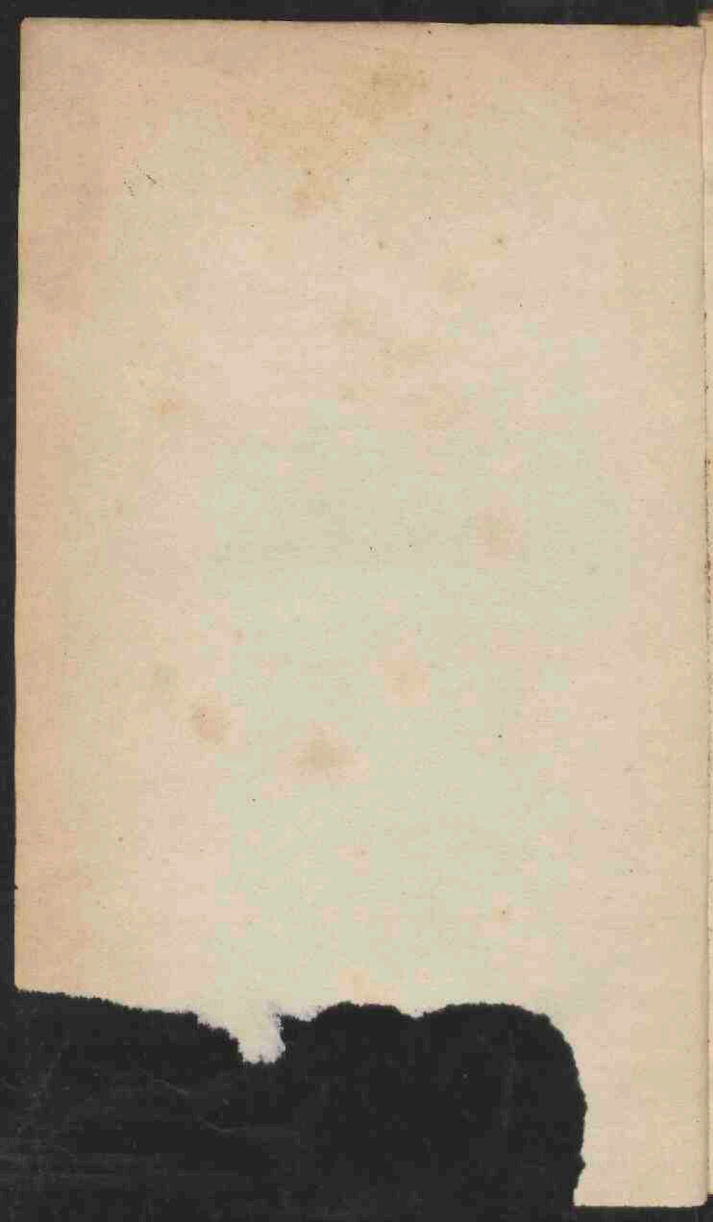
De goede herder.

<https://hdl.handle.net/1874/353631>

I a. 360.

①

Nederlandsch Zendinggenootschap.

DE

I $\frac{1}{21}$

GOEDE HERDER.

PKF 1327

DERDE DRUK.

TE ROTTERDAM, BIJ

M. WIJT & ZONEN,

Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap.

1854.

No. LI.

. . . . Wie, wie zou zich niet
Aan dien Herder overgeven,
Die zijn leven
Voor zijn' schapen niet ontziet.

(EV. GEZ. CVII: 6.)

VOORBERIGT.

Gecommitteerden van het Nederlandsche Zendelinggenootschap, tot het opstellen, verzamelen en uitgeven van kleine Stukjes ter bevordering van Evangelische kennis en godzaligheid, ook bij mingeoefenden; — namelijk: L. DIBBITS, L. MERENS, Predikanten, H. E. VINKE, Th. Dr. en Hoogleeraar te Utrecht, J. MOLL, Jacobz., Predikant te 's Gravenhage, J. BRAVE, Predikant te Amsterdam, R. ADRIANI en J. J. VAN OOSTERZEE Th. Dr.,

Predikanten te Rotterdam, overeenkomstig hun ambt en hunne bediening, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen landgenooten aan; erkennende intusschen geene uitgave voor echt, dan welke door een hunner of door de drukkers dezes onderteekend is.

M. Wijn Stonen

DE

GOEDE HERDER.

INLEIDING.

Alle de namen en titels, die onze Zalig-maker en Heer in de heilige Schriften draagt, verdienen onze opmerking en aandachtige beschouwing. Zij kunnen toch in die beteekenis en in die kracht, in welke dezelve Hem gegeven zijn, aan niemand anders gegeven worden. Daarenboven wijzen sommige althans ook aan, wat wij, als arme zondaars, noodig hebben; en tevens, dat Hij alles in zich bevat, wat wij, om gelukkig en zalig te worden, behoeven.

Onder die namen kent gij, voorzeker! ook dien, welken gij aan het hoofd van dit kleine Stukje gevonden hebt, en gij zult, hoop ik, wel verlangen om het een en ander, hetwelk mij bij dezen titel opmerkenswaardig voorkwam, met aandacht te lezen

en te bepeinzen. Het zou kunnen dienen, om u, bij aanvang of bij toeneming, met uw hart, Hem als *uwen* Herder te leeren eerbiedigen en vertrouwen; en alzoo, om u te doen deelen in alle de voorregten van de schapen zijner kudde.

Ik wilde u dan *eerst* bij dezen naam of titel zelve bepalen; *vervolgens* wilde ik in eenige bijzonderheden aanwijzen, dat onze Heer Jezus Christus, boven alle menschen, die ooit dezen naam gedragen hebben; of nog dragen mogten, denzelven in nadruk, bij uitnemendheid, ja bij uitsluiting alleen waardig is; en *eindelijk* wilde ik eene poging aanwenden, die moge strekken, om alle, die dit Stukje lezen zullen, bij aanvang of meer en meer op te leiden en te helpen, dat zij, eenmaal en eeuwig, onder de schapen van dien goeden Herder mogen gevonden worden..

De goede Herder zelve begunstige deze poging, om zijns naams wil, tot heerlijkheid zijns Vaders, met den zegen van zijnen goeden en heiligen Geest.

EERSTE HOOFDSTUK,

over den titel: DE GOEDE HERDER.

Gij zult meer dan eenmaal hebben opgemerkt, dat in sommige schriftplaatsen de naam *Herder* aan onzen Heiland gegeven is; gij zult wel weten, dat Hij zich zelve genoemd heeft: »de *goede herder*,» zoo als aan het hoofd van dit Stukje staat; maar wij willen ons toch *eerst* aan deze en gene van die bijbelplaatsen herinneren, en stil staan bij die gelegenheid, in welke de Heer zelve zich *den goeden Herder* heeft genoemd; dan zullen wij kunnen opmaken, wat Hij daarmede, in opzigt tot zich zelve, te kennen gaf.

*De Heiland wordt in het oude Verbond
als Herder aangekondigd*

Dat David in den XXIIIe Psalm JEHOVA zijn' *herder* genoemd, en in de eigenaardigste bewoordingen Gods trouwe zorg voor hem heeft afgeschilderd, zoo als niemand dan David, die zelve herder en dichter was,

dit zou hebben kunnen doen, behoef ik u niet te herinneren; even weinig, dat de Heer, de Allerhoogste, onder *dat* zinnebeeld, in het oude Verbond meermalen is voorgesteld. Gij kunt onder andere plaatsen nazien: Psalm LXXX: 2, Jeremia XXIII: 1 enz. en Ezech. XXXIV: 10 enz. Ik kan niet nalaten hier bij te voegen die teederhartige woorden, met welke de HEERE zijne toespraak (aldaar vs. 31) besluit: »Gij nu, »o mijne schapen, schapen mijner weide, »gij zijt menschen, maar ik ben uw God!»

Maar leest nu eens, hoe de *Messias*, Jesaia XL: 11, werd beloofd: »Hij zal zijne »kudde weiden, gelijk een herder; Hij zal »de lammerkens in zijne armen vergaderen, »en in zijnen schoot dragen: de zogende »zal Hij zachtkens leiden.» Daar wordt de *zachtheid* en het *liefdevolle* van het Godsbestuur, onder het bewind van den Messias, aangeduid.

Wij mogen ook wel eens inzien Ezech. XXXIV: 22, 23; wij lezen daar de belofte van den Allerhoogste, die zichzelf den

Heere HEERE noemt, dat Hij zijne schapen zal verlossen; dat zij niet meer tot eenen roof zullen zijn en dat Hij zal rigten tuschen klein vee en klein vee, en (staat er) ik zal *eenen eenigen Herder* verwekken over hen, en Hij zal ze weiden, namelijk *mijn knecht David*; die zal ze weiden en die zal hun tot eenen *herder* zijn."

Men merke daarbij op, dat *een eenige* herder aldaar wel zal beteekenen *een uitmuntende* herder, die zijns gelijken niet heeft, en wij door *David* daar moeten verstaan een' koning uit Davids huis; en wie zal bij die Goddelijke belofte dan niet toestemmen, dat den Joden, ook daardoor, een heerlijk uitzigt aangaande den Messias werd geopend; en indien wij nu het oog eens vestigen op Ezech. XXXVII: 22—24, dan kan men ons geen' koning van Israël, na de Babylonische gevangenis, aanwijzen, op welken dit kan worden toegepast. Wij lezen daar: »En ik zal ze maken tot een »eenig volk in den lande op de bergen Israëls, en zij zullen te zamen *eenen eenigen*

» *koning tot koning* hebben, en zij zullen
 » niet meer tot twee volken zijn, noch
 » voortaan meer in twee koninkrijken ver-
 » deeld zijn; en zij zullen zich niet meer
 » verontreinigen met hunne drekgoden, en
 » met hunne verfoeiselen en met alle hunne
 » overtredingen, en ik zal ze verlossen uit
 » alle hunne woonplaatsen in welke zij ge-
 » zondigd hebben, en zal ze reinigen; zoo
 » zullen zij mij tot een volk zijn, en ik zal
 » hun tot een God zijn; en mijn knecht
 » David zal koning over hen zijn; en zij
 » zullen alle te zamen *ééne herder* hebben;
 » en zij zullen in mijne regten wandelen,
 » en mijne inzettingen bewaren en die doen."

Dit ziet dan zeker op den *Messias* — en
 nu besluit ik de aanhaling van eenige plaat-
 sen uit het *oud Verbond* met Zach. XIII: 7.
 » Zwaard! ontwaak tegen mijnen *herder*;
 » en tegen den man, die mijn medgezel is:
 » spreekt de HEERE der heirscharen; slaat
 » dien *herder* en de schapen zullen verstrooid
 » worden; maar ik zal mijne hand tot de
 » *kleinen* wenden." Hoe verschilt de teeke-

ning van *dien* herder, die daar is aangewezen, van dien herder, die Kap. XI: 16 is afgemaald: »die zou hetgeen gereed was »om afgesneden te worden, niet bezoeken; »het jonge zou hij *niet* zoeken, het ver- »brokene zou hij *niet* heelen; het stilstaan- »de zou hij *niet* dragen; maar hij zou het »vleesch van het vette eten, en derzelve »klaauwen zou hij verscheuren!" geen wonder, dat er op volgt: »wee dien nietigen »herder! enz." (vs. 17). Hetgeen inmiddels onze aandacht vooral verdient, is dat onze Heer zelve die woorden uit Zach. XIII: 7 aangehaald, volgens Matth. XXVI: 31, op *zich zelve* heeft toegepast. Waarlijk! men moet (ik bedien mij *hier* van de woorden van een' geachten Schriftuitlegger): »Waar- »lijk! men moet van alle verklaring en »toepassing dezer plaats afzien, tenzij men »dezelve uitlegge van den geweldigen dood, »dien de *Messias*, de grootste herder zijner »schapen, door Gods bestel heeft onder- »gaan!"

In het nieuwe Verbond wordt Hij als HERDER voorgesteld en alzoo genoemd.

In de boeken van het nieuw Verbond trekken de volgende plaatsen, bij dit onderwerp, onze aandacht min of meer tot zich: Matth. IX: 36: Marc. VI: 34; Matth. XXV: 32 en XXVI: 11 en Joh. X.

In de eerstgenoemde plaatsen (Matth. IX: 36 en Marc. VI: 34) wordt de Heer wel geen *herder* genoemd, maar de Evangelisten verhalen ons, dat Hij, de schare ziende, innerlijk met ontferming over hen bewogen werd, omdat zij vermoeid en verstrooid waren, gelijk *schapen, die geen' herder hebben*. Het beeld van eenen *herder*, onder hetwelk Hij den Joden beloofd was en door het geloof verwacht werd, zweefde Hem, onder deze zijne heilige aandoeningen, zeker voor den geest. (Vergelijk hierbij Numeri XXVII: 17.) Hij was ook dadelijk op het gezicht van die schare in zulk een' toestand, in zijn herderwerk bedrijvig; hetgeen Hij tot de discipelen toen zeide, volgens Matth.

IX : 37 en 38 , en hetgeen Marcus heeft in het slot van het genoemde 34^e vers , kan ons dit genoegzaam bewijzen. De laatstgenoemde zegt : » En hij begon hun vele dingen » te leeren. »

Matth. XXV : 32 vinden wij des Heilands aankondiging van het jongst gerigt. Ook dáár wordt Hij wel geen *herder* genoemd ; maar het *laatste* werk , hetwelk Hij in die betrekking zal verrigten , wordt dáár in de zervoege beschreven : » Voor Hem zullen » alle de volkeren vergaderd worden , en Hij » zal ze van malkanderen scheiden , gelijk de » *herder* de schapen van de bokken scheidt ! » maar in het 33^e vers gaat het , schoon die titel niet gebezigd wordt , met die schildering zoo voort , dat wij Hem als zoodanig toch geheel voor ons zien. Daar worden trouwens degene die *gescheiden* zullen worden , *schapen* en *bokken* genoemd ; en wij zien , dunkt mij , *den herder* de schapen zetten tot zijne regter- en de bokken tot zijne linkerhand.

Van Matth. XXVI : 11 heb ik , wijzende

u op Zacharia XIII: 7, genoeg gezegd; alleen kan ik er bijvoegen: bij die waarschuwing aan zijne jongeren, heeft Hij *zichzelven* dan duidelijk genoeg als dien *herder* aange-
wezen; ja zich *dien herder* genoemd. Petrus, op wien zeker die, door den Meester op zichzelven toegepaste, voorspelling, naderhand eenen diepen indruk zal gemaakt hebben, schreef van Hem als den *Herder* en *Opziener* onzer ziele, 1 Petr. II: 25. Hij noemt den Heer I Petr. V: 4, den *Oversten Herder*, en in den Brief aan de Hebreëen Kap. XIII: 20, draagt Hij den titel van den *Grooten Herder* der schapen. Doch hetgeen wij in Joh. X vinden, treffen wij, zoo als het dáár voorkomt, nergens elders aan.

De Heiland heeft zichzelven DEN GOEDEN
HERDER *genoemd.*

Gij zult meermalen het X^e hoofdstuk van het Evangelie van Joh. gelezen hebben; ei, leest ten minste nu het *eerste* gedeelte nog eens. Gij vindt in hetzelfde, vs. 2 en 12, eene beschrijving van eenen *goeden* en van

eenen *kwaden herder*; en in dat verband noemt de Heiland zichzelf tweemaal, (t. w. vs. 11 en 14) *den goeden herder*; en in het 16e vs. kondigt Hij aan, dat Hij als de *eenige herder* der menschen eenmaal zal worden *gekend en erkend*: »*Het zal wezen* »*ééne kudde en één herder.*»

De gelegenheid, bij welke de Heiland zich
DEN GOEDEN HERDER *genoemd heeft.*

Het is jammer dat het IXe hoofdstuk van Johannes Evangelie van het X^e kapittel zoo afgescheiden is, dat vele lezers niet, althans *zóó niet* als het behoort, zullen waarnemen, bij welke gelegenheid zich de Heiland den goeden herder genoemd heeft. Dat te weten is toch belangrijk; zoo heeft Johannes, zoo heeft de Geest des Heeren dat beschouwd, door Wien wij het aaneengeschaald verhaal van Johannes ontvangen hebben. Brengen wij er ons dit van te binnen: De Heer had, op een' Sabbathdag, een' blindgeboren man wonderdadig en volkomen ziende gemaakt. Daar was bij allen, die dien

mensch gekend hadden, en die zich niet door vooroordeel tegen Jezus verblinden lieten, geen twijfel aan, of aan hem was door den wonderdoenden Profeet een wonderwerk verrigt; maar de Farizeën, tot welke men den herstelden man gebragt had, verklaarden den Heiland voor een' zondaar bij uitnemendheid; voor een' valschen profeet; omdat, zeiden zij, Hij den Sabbath niet hield. Dit voorval gaf wijders aanleiding tot verschillende gesprekken; vooral is het nu voor ons van belang op te merken, dat zij over dien blind geboren man, dien Jezus had hersteld, na eenige woordenwisseling, den banvloek hadden uitgesproken. (vergel. vs. 22, 34 en 35.) Ik zal geene aanmerking maken, hoe *weinig* die Farizeën, die dezen mensch als een geheel bedorven schaap (als een ketter) beschouwden, hun karakter als *herders* hebben bewaard; liever vervolg ik met u Johannes verhaal. Toen de Heiland hoorde, dat men dien man zoo vervloekt en zoo gebannen had, zocht Hij hem aanstonds op,

en zijn gesprek met hem had het weldadig gevolg, dat die man (ook een uit de verlorene schapen van het huis Israëls) zich als zijn schaap tot dien goeden herder keerde. De Heiland namelijk bragt hem tot het geloof in Hem, als den Zoon van God, den Christus die komen zoude; en al hebben wij in de Heilige Geschiedenis geen het minste berigt, wat er vervolgens van dien man geworden is, wij hebben evenwel geene reden om te twijfelen, of hij niet verder de stem des goeden herders gehoord heeft, Hem gevolgd, en door Hem ten eeuwigen leven behouden is. — Wat hier van zijn moge, Johannes berigt ons, dat hij betuigd heeft: »Ik geloof, Heer!» (vs. 38) en dat hij hem heeft aanbeden, en wijders (vs. 39) dat de Heiland daarop deze ontboezeming heeft laten volgen: »Ik ben tot een oordeel »in deze wereld gekomen, opdat degene, die »niet zien, zien mogen, en die zien blind »worden!» en eindelijk, dat de Farizeën, (eenigen die toen bij Hem waren) daarop vroegen: »zijn wij dan ook blind?» en dat

onze Heer, in antwoord op die vraag, gezegd hebbende: »indien gij blind waart, zoo »zoudt gij geene zonde hebben; maar nu »zegt gij: »wij zien:» zoo blijft dan uwe »zonde!» daarop volgen liet, hetgeen wij reeds eenigzins uit Joh. X hebben opgemerkt, te weten, die allerbelangrijkste toespraak, in welke Hij zich bij herhaling den *Goeden Herder* heeft genoemd.

*Wat de Heiland door dezen titel nopens
zichzelven te kennen gaf.*

Wat de Heiland met dezen titel aangaande zichzelven heeft te kennen gegeven, kan ons niet onverschillig zijn, te minder, omdat Hij tweemaal, zoo kort op elkander, in diezelfde toespraak die benoeming van zichzelven gebezigd heeft; trachten wij dan dit na te sporen: op twee of drie bijzonderheden, dunkt mij, behooren wij tot regt verstand daarvan te letten: te weten, op de *benoeming* zelve, en de *aanwijzing* van deze en gene *karaktertrekken* van een' goeden herder, en op de gelegenheid, bij

welke Hij die aangaande zichzelf gebedigd heeft.

Wat een *herder* is weet iedereen: ik onderstel dit althans, en tevens dat door dien naam, als ambt naam in opzigt tot menschen, in den Bijbel niet zoo bepaald *Leeraars*, maar vooral ook *Opzieners*, *Voor-gangers*, *Beschermers* en *Verzorgers*, *goede Koningen*, als *leidslieden* van het volk worden aangeduid. Wij kunnen hierbij Jeremia II: 8 en XXIII: 1 enz. onder anderen vergelijken. Het is ook reeds opgemerkt, wat David van den Heer zijn' God betuigde, Ps. XXIII: vergelijk ook Ps. LXXX: 2. Efez. IV: 11 worden ook *Herders* en *Leeraars* onderscheidenlijk genoemd; maar gij ziet, dat de Heiland zich niet maar een' *Herder* maar een' *Goeden Herder*; nog meer: dat Hij zich bij uitnemendheid DEN *Goeden Herder* heeft genoemd. *Goed* zou hier *weldadig* kunnen beteekenen; maar liever behoud ik het woord *goed*. *Weldadig* drukt iets meer bijzonders en bepaalds uit in een karakter; maar *goed* omvat alles: het drukt

de volledige volkomenheid uit, die Hij hebben moet; zoo is het ook hier: Hij is de *Goede Herder*, daar ontbreekt niets aan. — Bedenken wij nu verder, dat de Heer zich als *Herder* overstelde tegen die *kwade* herders, die niet door de deur van de schaapskooi inkwamen, en die als *dieven* en *moordenaars* worden aangewezen (Joh. X: 2). Wijders, dat Hij zich ook onderscheidt van die *huurlingen*, die wanneer een wolf, leeuw of beer op de kudde aanvalt, zich op de vlugt begeven, en de schapen ten prooi van dat roofgedierte overlaten! Vooral bedenken men, dat Jezus ook betuigde in zich te *vereenigen* alle de hoedanigheden van eenen *goeden* herder: bij voorbeeld, Hij droeg zorg voor de kudde; Hij kende zijne schapen; de geheele kudde: Hij werd wederkeerig ook door zijne schapen gekend; zij onderkenden zijn' persoon, zijne stem vooral; zij waren door zijne leiding en wijze van doen aan hem gewend, zoo dat zij hem volgden, wanneer hij hen voorging en uitgleide om te gaan weiden, of weder te keeren

naar de schaapskooi, wanneer hij hen derwaarts riep, Daar komt nog bij, Hij was den Vader bekend en Hij ende den Vader, en Hij stelde zijn leven voor de schapen, en gaf zijne schapen het eeuwige leven. Dat *kennen of bekend zijn* heeft dáár ook de kracht om uit te drukken: *lief hebben en bemind zijn*; en dat staat in verband met het *stellen van zijn leven voor de schapen*, zoo dat wij daaraan den zin mogen hechten, als of de Heer gezeg! had: »Mijn Vader »heeft mij bijzonder lief, omdat ik voor »de schapen, die Hem toch zoo dierbaar »zijn, mijn leven stelle: en ik stel mijn »leven voor de schapen, omdat ik weder»keurig mijn' Vader hartelijk lief heb, en »omdat ik daardoor zijne eer en zijn wel»behagen kan bevorderen." Tot welk eene hoogte voert Hij ons alzoo op in die beschrijving van de bijzondere hoedanigheden, die Hij als *herder* bezit, wanneer wij wel inzien, dat het *stellen van zijn leven* voor zijne schapen, niet maar te kennen geeft hetzelfde *in zijne hand stellen*, of hetzelfde

voor de schapen te wagen; maar moet worden opgevat van een dadelijk *opofferen* en *afleggen* van zijn leven, zoo als Hij zelve dat verklaart heeft vs. 17.

Uit de benoeming zelve en uit deze en gene door Hem voorgestelde karaktertrekken van een' goeden herder, verstaan wij dan nu reeds meer en beter wat de Heiland te kennen gaf, wanneer Hij zich *den Goeden Herder* noemde; maar om het volledig in te zien, behooren wij op de straks voorgestelde *gelegenheid*, bij welke de Heiland zich aldus noemde, terug te komen. Ik herhaal evenwel van het geschiedverhaal niets; het zal u, hoop ik, levendig voor den geest zijn, het zij nu genoeg dat wij opmerken, dat de Heer elke goede gelegenheid waarnam, om zich als den *beloofden Messias* aan zijne tijdgenooten kenbaar te maken. Dat deed Hij bij die gelegenheid ook; het was toch ook *die Joden*, die *Farizeën*, bekend; het kon ten minste en het behoorde hun bekend te zijn, dat de *Messias* onder het zinnebeeld van een' *herder*

was beloofd, en het is misschien niet geheel overtollig, te vergelijken hetgeen wij uit Ezech. XXXIV: 23 en XXXVII: 24 reeds hebben opgemerkt, dat de Messias onder dat beeld van eenen herder was aangekondigd; waarbij men voegen kan, dat de vereeniging van de verstrooide schapen van Israël en Juda werd beloofd onder *zijne* heerschappij, en tevens, dat de Heiland hier in deze toespraak (Joh. X) verder gaat, en aankondigt de toebrenging ook der Heidenen; en verklaart dat uit het menschdom worden zal *ééne kudde onder éénen herder* (vs. 16). Hoe dit zijn moge, de uitdrukking of benoeming: *ik ben de goede Herder*, ontvangt uit de gelegenheid vooral, bij welke zij door Jezus gebezigd werd, de kracht van beteekenis: »Ik ben de beloofde » Godsgezant; ik ben de Messias, de heil- » aanbrenger voor de Joden, ja ook voor » de Heidenen, de Verlosser des mensch- » doms, de Zaligmaker der wereld.»

Het zal nu niet noodig zijn, vertrouw ik, uit die beschouwing af te leiden, dat het

geheele menschelijk geslacht Hem is gegeven, opdat Hij zijne kudde daaruit verzamelen zou. Wij stellen ons nu dat menschedom zoo voor, gelijk dat bestaat uit reeds tot Hem gebragte en aan Hem verbonden schapen, en uit schapen die nog niet zijn toegebragt, maar die hij ook zal toebrengen; terwijl wij onder dien grooten hoop ons ook de bokken moeten voorstellen, die Hij (zoo als uit Matth. XXV: 32 en 33 reeds opgemaakt is) eens van zijne toegebragte kudde scheiden zal. Zonder hierover uit te weiden, wil ik liever met u gaan beschouwen, dat die titel: *de Goede Herder*, in vollen nadruk onzen Heiland toekomt: ja, zoo als bladz. 6 gezegd is, dat Hij boven alle menschen, die ooit dezen naam gedragen hebben, of nog dragen mogen, dien naam bij uitnemendheid, ja, bij uitsluiting geheel alleen verdient.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De titel: DE GOEDE HERDER is in vollen nadruk op den Heiland alleen toepasselijk.

Wij weten dan nu de beteekenis van dezen titel, dien zich de heiland gaf: de Goede Herder. Wij weten de reden, waarom Hij toen, met zooveel nadruk en bij herhaling zeide: »Ik ben de goede herder.» Waarom die naam boven alle, die ooit herders wierden of worden genoemd, aan Hem alleen toekomt, wil ik u thans in eenige bijzonderheden doen zien.

Gij verstaat mij wel, hoop ik: ik heb geen plan om te bewijzen, dat Jezus Christus, onze geëerbiedigde Heer en Zaligmaker, *de ware Messias* is; maar dat Hij, die de ware Messias is, in vollen nadruk, alle de *vereischen* heeft van eenen goeden Herder, van eenen goeden menschen-herder; ja, meer dan iemand; ja, Hij alleen. Het zal evenwel u misschien niet onaangenaam en misschien niet geheel nutteloos zijn,

wanneer ik laat voorafgaan, dat Hij is de *wettige Herder*.

Hij is de wettige Herder.

Het is alreeds opgemerkt en toegestemd, vertrouw ik, dat *de schapen zijn Gods eigendom*. De geheele kudde, zoo als die is, behoort aan Hem, die de oorzaak van haar leven is. Ja, wij menschen alle zijn Gods schapen (verg. Ezech. XXXIV : 31). De onderscheiding van schapen en schapen, en de beschikking om *deze* meer, *gene* minder te doen deelen in het genot van grazige weiden en heldere waterbronnen, is van de vrije en wijze keuze des eigenaars geheel afhankelijk en Hem toevertrouwd, ook de bepaling en last, wie *dit*, wie *dat* gedeelte zijner kudde, onder zijn hoog opperbestuur zal weiden. Dus moet ook al wie *Herder* is, van den *Eigenaar* zijne aanstelling en gezag ontvangen hebben. Zoo wel de groote en opperste Herder der schapen, als de onderherders, en de medehelpers tot dat werk bij die ontelbare kudde; de deurwachters

zelve behooren door Hem aangesteld of
 goedgekeurd te zijn, anders kunnen zij niet
 wettig worden genoemd. Leest nu eens:
 wat de Heer betuigde Joh. X: 8; »Alle,
 »zoo vele als er voor mij, (*behalve* mij;
 »dat *vóór* behoeven wij niet te drukken:)
 »alle dan,» zeide Hij, »zoo vele als er be-
 »halve mij zijn gekomen, zijn dieven en
 »moordenaars, maar de schapen hebben hen
 »niet gehoord enz.;" vs. 9, »Ik ben de
 »deur enz." Maar hoe zijn wij nu van de
wettigheid van deze zijne betrekking verze-
 kerd? Gij weet, de Heer beriep zich op
 zijne *werken*, om zijne Goddelijke zending
 te bewijzen; en wij mogen ook hier wel
 met Nicodemus, Joh. III: 2, erkennen:
 »Wij weten, dat Gij zijt een leeraar van
 »God gekomen, want niemand kan deze
 »teekenen doen, die Gij doet, zoo God niet
 »met Hem is." Die herstelde blindgeboren
 en geloovig geworden man staat immers
 ook dáár, als een opgerigt getuige voor
 ons? en is het zóó met dien Herder niet
 gegaan, zoo als, eeuwen te voren, door de

Goddelijke voorzegging was aangekondigd? Is het zwaard niet ontwaakt tegen dien Herder, tegen den man die Gods medgezel (natuurgenoot) was? Is het woord niet vervuld? zijn de schapen, de weinig zwakke schapen, die Hij zich, toen Hij op aarde was, vergaderd had, niet verstrooid? maar heeft de Oppermagtige Eigenaar zijner schapen, zijn' Herder niet gehandhaafd? Heeft God Hem niet in het leven, niet in de hoogste eer hersteld? Heeft ook die Herder zich niet weder tot de kleinen gewend? Wordt het niet bewezen tot op dezen dag, dat het *Zijn* voortdurend werk is, als *wettig* Opperherder, de schapen te verzorgen en te weiden; en dat allen die Zijne stemme hooren en Hem volgen, ingaan en uitgaan, onder Zijn geleide behouden worden, leven, weide en overvloed hebben? (Zach. XIII: 7, Matth. XXVI: 31, Joh. X: 8—10, 14—16.)

Doch treden wij nu verder tot eenige bijzonderheden ter staving, dat Hij, die de *wettige* Herder, is, alle de *vereischte* hoeda-

nigheden van eenen *goeden* Herder in zich vereenigt zonder edergaê.

Hij kent alle zijne schapen.

Dat Hij alle zijne schapen kent, dat is immers een vereischte van eenen goeden herder? Tot één toe en onderscheidenlijk, het eene schaap uit het ander behoort hij te kennen; — ja al is er uitwendig tuschen die allen nog zoo veel overeenkomst, hij moet die terstond als *zijn* schaap, schaap zijner kudde onderkennen; een schaap toch kan zoo ligt afdwalen; in een woestijn niet alleen verdwalen, maar ook onder vreemde schapen in eene andere kudde overloopen, of althans door dieven en roovers derwaarts worden afgeleid of gedreven? (verg. Jeremia L: 6). Hoe zou nu een herder, zoodra hij een schaap miste, het als *zijn* schaap opzoeken, vinden, terugeischen en wederbrengen kunnen, indien hij het niet, als *zijn* schaap, van alle andere wist te onderkennen, en hij dat onderscheidend kenmerk niet wist aan te wijzen? . . . En

hoe is het nu met dat vereischte in onzen Heer? Kon Hij het naar waarheid zeggen: »Ik ken de mijne?» (Job. X: 14). Wat heeft de lieve Johannes, — voorzeker! eerst wel een van zijne volgzaamste schapen, en naderhand wel een van de beste voorgangers der kudde; — wat heeft die lieve Johannes ons veelvuldige proeven van des Heilands volstreckte alwetendheid bewaard; maar ook van Jezus bijzondere en onderscheidene kennis van vrienden en vijanden. Waarlijk! hij mogt wel schrijven: (Joh. II: 25) »Hij zelve wist wat in den mensche »was.» Maar ziet eens tot proeve, hoe die groote en goede Herder zijne schapen kende, op de roeping van Petrus en Andreas, en die der andere discipelen. Wat denkt gij wel, indien gij het voorval met Nathanaël leest, dien Hij betuigde gezien te hebben onder den vijgeboom, (onder welchen hij waarschijnlijk zich had afgezonderd om te peinzen en te bidden) eer Filippus hem riep? Moet gij, terwijl gij Nathanaël verbaasd en in het hart gegrepen, hoort zeg-

gen; »Rabbi, Gij zijt de zoon Gods; Gij »zijt de koning Israëls'' (Joh. II: 35—52), uit de volheid van uw hart daar bij niet voegen: »Heer! Gij zijt de goede Herder, die uwe schapen kent?''

Wat zou ik uit zijne levensbijzonderheden, die wij hebben, daarbij niet nog kunnen voegen! Zou ik u dan niet brengen moeten bij dat Bethesda, daar Hij dien kranke, dien 38 jarigen kranke onderkende tot zijn doel? Zou ik u niet moeten leiden tot de waterfontein van vader Jacob, daar onze Heer de Samaritaansche vrouw aan zichzelve ontdekte, de conscientie wakker maakte, zich als den Messias openbaarde en haar als een schaap zijner kudde, en met haar vele andere, op den goeden weg naar de schaapskooi bragt? Kende Hij, want waarom meer? ieder' jonger niet in zijn bijzonder karakter, in zijn aanleg en in zijne bijzondere behoeften? Ziet het anders in hetgeen ons nopens Petrus verkeer met onzen Heiland is bewaard; en in het een en ander ons opgeteekend betreffende

die vrouwen, die Hem van hare goederen dienden; aangaande Martha en Maria in het bijzonder; ook betrekkelijk de Emmausgangers en de elve. Bevestigt niet ook elke bijzonderheid, die gij als voorgevallen met Hem, na zijne opstanding vindt opgeteekend: »Hij is de Herder, die zijne schapen kent? »Zoo kent wel niemand die, gelijk Hij!»

Wij zouden daarbij nog langer kunnen stilstaan, en voor deze zijne hoedanigheid nog meerder proeven kunnen bijbrengen; maar ik wilde u liever nog doen opmerken, hetgeen Hij naar Joh. X: 16 verzekerd heeft, *toen* reeds verzekerd heeft, toen Hij nog, in den staat van zijne diepe vernedering, bij de schapen was. »Ik heb,» zeide Hij, (en mij dunkt *die* woorden moeten ons den *hoogsten* dunk inboezemen:) »Ik heb nog andere schapen, die van dezen »stal niet zijn; die moet ik ook toebren- »gen, en zij zullen mijne stemme hooren; »en het zal worden ééne kudde en één »herder!»

De uitkomst heeft het geleerd; leerde het

nog in onze ervaring; wij verwachten ook die toebrenging van tijd tot tijd. Uit alle geslachten der aarde moet immers *éene kudde* worden onder *dien éenen Herder*? Maar hoe? Zou die uitkomst mogelijk, dit welbehagen van den liefderijken Eigenaar der schapen, uitvoerlijk zijn, indien niet de Goede Op- perherder alle die schapen en alle derzelve behoeften volkomenlijk kende?

Hij wordt van zijne schapen gekend.

» De schapen volgen den Herder der schapen, » zeide Jezus (Joh. X: 4 en 5), » overmits zij zijne stemme kennen: eenen vreemden zouden zij niet volgen; zij zouden van hem vlieden.» Deze gelijkenis sprak Jezus; de Farizeën verstonden niet wat het was, dat Hij tot hen sprak; noch de beduidenis, noch de bedoeling; en evenwel zij hadden het kunnen verstaan, indien zij niet waren verblind geweest door vooroordeel tegen Jezus, en door ingenomenheid met zich zelve. Zij waren of leverden zelve het bewijs op, dat de schapen zich

niet lokken en leiden laten door herders, die zij niet kennen, en die hen niet lief hebben zoo als dat herders betaamt. Zij misten het karakter van een' goeden herder, die, hij moge de schapen scheren, dezelve toch niet levend van den huid berooven zal. Maar zij? wat zochten zij? Niet het welzijn van de kudde; maar hun eigen belang door dezelve! Hoe velen waren er onder hen, die de huizen der weduwen opaten, onder schijn van lange te bidden. Hunne onderwijzingen waren geesteloos en ijdel, geen wonder dat de kudde verliep, en Jezus de schare zag, als schapen die geen' herder hadden, en duizenden daarentegen, wanneer Hij sprak, aan zijne lippen hingen, omdat Hij sprak, niet als de Schriftgeleerden en Fariseën, maar als magthebbende; en dat, ofschoon dan niet *alle* die Hem volgden, zijne echte discipelen wierden, *vele* nogtans in Hem den Herder en behouder hunner ziele onderkenden, en zich in opregtheid aan Hem verbonden, met de betuiging: » Wij hebben geloofd en

» bekend dat Gij zijt de Christus, de Zoon
 » des levenden Gods! Heer! tot wien zouden
 » wij henen gaan? Gij hebt de woorden des
 » eeuwigen levens! Gij zijt de Goede Herder.»

Hij geeft zijnen schapen eene goede weide.

Hoe uitmuntend schoon is toch die teekening van Jehova, als Herder, in den XXIIIⁿ Psalm. » Mij zal, » zong David, » niets
 » ontbreken: Hij doet mij nederliggen in
 » grazige weiden; Hij voert mij zachtkens
 » aan zeer stille wateren; Hij verkwikt mijne
 » ziele.» Die getuigenis in beeldspraak kunnen wij ook aan onzen Heiland, als onzen Herder geven. Hij vroeg zijnen Jongeren eens (Luc. XXII: 35): » heeft u ook iets
 » ontbroken?» Hij had hen uitgezonden zonder buidel, zonder male! Wat moesten zij antwoorden? Van het noodige waren zij overal voorzien: *niets* had hun ontbroken. Wat zouden wij, gij behoeftigsten en minst-bedeelden van degenen, die dit leest, wat zoudt gij op *die* vraag ten antwoord geven? Is het niet nog zoo? Ja: men moge in zijn

gebied den regtvaardige, zoo het schijnt, verlegen zien, en zijn zaad zoekende, zijne kinderen bedelende om brood, Hij helpt hen te zijner tijd; Hij, die zelf de jonge raven hoort, wanneer zij roepen! Die bidt, die ontvangt om en door en van Hem, Wiens Vader weet wat gij behoeft. Doch ik wil u bij hooger, dan bij lichaams-aangelegenheden bepalen! Hij, de Goede Herder, die ook zich zelve het *brood des levens* noemde, geeft zijne schapen goed zielen-voedsel; goede weide voor hun beter deel. Van Hem die de Leeraars- en Herders-bediening, op de volmaakste wijze, in zich vereenigt, hebben wij het *woord der waarheid*. Hij, die zijne Apostelen uitzond, om het Evangelie te verkondigen aan alle creaturen (Matth. XXVIII: 19) en het *Hoofd* is boven alle dingen, gaf daarna en geeft nog, in zijn bestuur, sommigen tot Herders, anderen tot Leeraars. (Efes. IV: 11). Door Hem hebben wij, bij den kostelijken bijbel, de getrouwe *bedienaars* der verzoening; Hij legt dezen het

woord in den mond; Hij geeft hun zijnen Geest; Hij wijzigt en bepaalt hunne keuze, wanneer zij biddend verlangen naar een onderwerp, en bijbelwoord, om uit hetzelfde zijnen schapen gepast voedsel toe te dienen. Het is geheel niet bij toeval, wanneer zij een *woord ter regter tijd* spreken, hetzij dan tot bevordering van zelfskennis, en verootmoediging over aangeboren bederf of dadelijk gepleegde zonden; hetzij tot bevestiging van de waarheid van het Evangelie, en dieper inzien in de heilvolle beloften der genade; of ook ter bevordering van persoonlijk geloof, en opwekking tot de beoefening van godzaligheid. Waarlijk! de zegen komt van Hem door zijnen Heiligen Geest; wanneer men door het woord, dat van Hem uitgaat, wordt wedergeboren tot de levendigste hope op God; wanneer men, bij droefheid over de zonde, wordt vertroost; onder het gevoel van zwakheid des geloofs wordt versterkt, en men ondervinden mag hetgeen in den CXIXⁿ Psalm zoodikwijls, vermoedelijk door David, en met

deszelfs woorden, zoo menigwerf is betuigd, door godvruchtigen van alle tijden, nopens de kracht en den invloed van het woord, de beloften, de regten, geboden en inzettingen des Heeren. O! wie uwer, die bij aanvang een schaap van den Goeden Herder geworden is, stemt niet toe: » wanneer » ik hongurig en dorstig, vermoeid en be- » zwaard, aamechtig en uitgeput, mij tot dien » Herder wendde, en biddend op Hem bleef » zien, dan heeft niet zelden eene tijdige » verzorging door het brood des levens, en » het water des heils mijne ziele verkwikt? » Hij gaf mijne ziele altijd goede weide; ook » daarin bewees Hij mij, dat Hij een *goed* » Herder, *DE goede Herder* is, die alle goe- » de herders overtreft? »

Hij leidt zijne schapen zachtkens.

Ook hier mogen wij den XXIIIe Psalm wederom voor ons leggen. De Vader heeft zich in den Zoon geopenbaard: Hij voert ons zachtkens. De weg, op welken Hij zijne schapen leidt, is niet altijd gemak-

kelijk; daar zijn wel eens steilten, langs smalle en oneffene paden, te beklimmen en diepten door te waden. Wordt het schaap dan driftig gejaagd, hoe ligt zou het vermoeid, door vermoeijenis afgemat, op den weg bezwijken, de hoogte althans niet bereiken en overkomen; of ligtelijk in den afgrond nederstorten — en omkomen!

Daarvoor is onder het geleide van dien Herder, indien men zich maar *laat* leiden, geen gevaar. Hij schikt zich te eenemaal naar den toestand en de behoefte van zijne schapen, den weg, elke bijzonderheid op ieder pad, hoog om hoog en diep om laag kennende, en ieder schaap in het bijzonder, regelt Hij het een naar het ander; meer dan een Herder betaamt, heeft Hij nooit aangedrongen! Hoe! zou Hij den doodelijken dag zijner schapen ooit begeeren? o Neen; Gij ook, gij zult — gij die dit leest, van Hem wel willen erkennen, gij althans, die *Hem bijblijvende* schapen zijner weide en zijner leiding waart: »Hij mat »de maat van al de smart, die ooit mijn

»hart bestormde! Die in ons oog de moeite
 »leest, toont ons zijn medelijden!” — Kruis
 naar kracht en kracht naar kruis, dat is
 immers naar uwe ervaring ook zijn grond-
 regel, dien Hij altijd volgt? Wat Hij voor
 zijne jongeren, toen zij op aarde bij Hem
 waren, was, is Hij immers in dat opzicht
 ook voor ons? Met geduld, met onbegrijp-
 pelijk en onnavolgbaar geduld gaat Hij op
 den weg dan eens *voor*, dan eens *achter*;
 telkens is Hij den zwakken vooral *op zijde*;
 wij mogen hier wel overnemen: »de lam-
 »meren vergadert Hij in zijne armen; Hij
 »draagt hen in zijnen schoot; de zogende
 »leidt Hij zachtkens” Want die treffende
 beeldspraak duidt den verstandigen dit deel
 zijns karakters volledig aan; en kunnen wij
 de zachtheid en het liefdevolle van zijne
 leiding met eigenaardiger trekken, dan ons
 daarin zijn voorgekomen, schilderen? Maar
 ik moet nog meer zeggen:

*Hij houdt het oog op alle zijne schapen —
en beschermt hen in gevaren.*

Het pad der kudde loopt somwijlen niet alleen over steilten en door diepten, maar ook door duistere dalen, en spelonken: daarenboven heeft zij ook hare stikdonkere nachten; nachten, in welke *dieven* en *moordenaars* de schapen belagen; nachten waar in ook het *roofgedierte* op dezelve, voor het minst op de afzwervende, en afgedwaalde schapen loert, zoekende zoovele zij maar zouden kunnen, te vernielen en te verslinden! Ach! wat zou er toch wel van de kudde worden, indien wij ook hier, bij het indenken van alle die bezwaren, niet zeggen mogten: (Ps. XXIII) »Al ging ik
»ook in een dal der schaduwe des doods,
»ik behoef geen kwaad te vreezen; Gij zijt
»met mij, Uw stok en staf die vertroosten
»mij?» Van onzen Herder is het ook waar:
»Hij slaapt of sluimert nimmermeer (Psalm
»CXXI: 3). Hij omringt ons gaan en ons
»liggen; alle onze wegen zijn Hem bekend;

» van achteren en van voren bezet Hij ons?''
 Te hoog is wel die kennis van zijne alomtegenwoordige en allesvermogende Herderzorg voor ons; zij is ons wel te wonderbaar; maar betwijfelen mogen wij het niet, dat Hij alle zijne schapen met eene onafgebrokene oplettenheid gadeslaat, daar wij voor zijne gemeente de belofte hebben, dat Hij *met haar is en blijft alle de dagen, tot aan de voleinding van de wereld* (Matth. XXVIII: 19). Ziet ook, wat Hij Joh. VI: 39 betuigde: »Dit is de wil des Vaders, »die mij gezonden heeft, dat al wat Hij mij »gegeven heeft, ik daar uit niet verlieze, »maar hetzelfde opwekke ten uitersten dage.'' Vooral ook Kap. X: 27—29: »Mijne schapen hooren mijne stemme, en ik kenne »dezelve, en zij volgen mij: en ik geve hun »het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid, en niemand zal »dezelve uit mijne hand rukken. Mijn Vader, die ze mij gegeven heeft, is meerder »dan alle, en niemand kan ze rukken uit »de hand mijns Vaders.'' Wat dunkt u?

behooren wij het niet wel daarvoor te houden, dat elk schaap van zijne kudde ook het bijzonder voorwerp zijner waakzame zorg is? Ons geloof daaraan zal hoop ik, nog meer bevestigd en versterkt worden, wanneer wij ook bedenken:

*Hij zoekt het afgedwaalde schaap weer op;
en brengt het tot de kudde weder.*

David treurde, (Ps: CXIX: 176) dat hij *gedwaald* had, als een *verloren* schaap! Ondersteld, dat wij dit ook in een' *zedelijken* zin opvatten mogen, wie, die zichzelf kennen leerde, en op zijnen afgelegden levensweg terug ziet, zou hem dan niet verstaan? Wie zou hem, wie zou ons van den doolweg hebben kunnen wederhalen, dan de Heer, dien hij zijn *herder* noemde? Gij kent, vertrouw ik, de gelijkenis van het *verloren* en *wedergevonden* schaap: dat voortreffelijk tafereel is ons in Luc. XV opgehangen, bij dat van den *verloren penning*, en van den *verloren zoon*. Waar vindt gij dat beeld van den, op bergen en in dalen

rondzienden, en rusteloos zoekende herder verwezenlijkt, dan in onzen Goddelijken Verlosser? O, hoe dikwijls heeft Hij den hemel reeds doen weergalmen van vreugde over wedergevonden en teregtgebrachte zondaars, die zich bekeerden. Verzamelde Hij, Gods Zoon, van den beginne der wereld, (zoo als de Heidelb. Catech. zond. 21 dat beschrijft,) Gods uitverkorenen ten eeuwigen leven, door zijn Woord en Geest uit alle geslachten der aarde; Hij zal dat blijven doen, tot dat de laatste zal zijn toegebracht, en in de Vaderlijke woning zal zijn ingeleid.

Misschien zou ik hier bij uit de aartsvaderlijke geschiedenissen wel het een of ander kunnen ophalen, hetwelk ons zou kunnen herinneren aan hetgeen *de Engel van Jehova's aangezicht*, als de *Herder* en opziener der ziele, voor Abraham, Isaëc, Jacob, en Jozef is geweest; maar bepaalt u liever bij hetgeen wij stellig weten nopens zijne teregtbrengende goedheid aan zijne discipelen in het algemeen, aan eenen Tho-

mas, en Petrus in het bijzonder, bewezen; vergeet de Emmausgangers niet, en schoon Hij nu, naar het ligchaam bij ons niet is, ontrekt Hij immers zich aan zijne schapen niet? Ach! hoe zijn wij om af te zwerven en te verdwalen niet ieder oogenblik in gevaar; hoe dikwijls komt het met ons daar toe! Hoe menigeen, zelfs die men waarlijk verlicht moet achten, en zelfs betuigen kon de hemelsche gaven gesmaakt te hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden te zijn *door* en *bij* het Woord der genade, vergat bij den duren prijs, voor welken wij ook gekocht zijn, zichzelf — zijne roeping en bestemming, zijnen Herder en Heiland! Hoe lang dwaalde deze en die al voort op den *verborgen* zondenweg, sommige tegen de kloppingen van hun ontwaakt geweten, anderen ook tegen blijkbare bestellingen eener hem bestraffende en waarschuwendende voorzienigheid! O! wat zou er van menigeen — wat zou er misschien van ons ook reeds geworden zijn, had Hij zich niet in tijds almachtig en getrouw aan ons

verheerlijkt? Het moge *nu wel* niet zoo bekend — ten minste niet zoo openlijk bekend worden als de geschiedenis van David, tot wien een onderherder wierd gezonden om hem, als op den rand des afgronds, te redden van het verderf; of als de verloochening van Petrus, wien de liefderijke Herder zelve in tijds als met zijne oogen tot *stilstaan* drong, om hem daarna terug te brengen; wie zal er aan twijfelen of voorvallen van soortgelijken aard zullen een gedeelte opleveren van de erkentenis dezer teregtgebragten, die malkanderen in den hemel zullen mogen ontmoeten, bij den Vriend en Redder en Herder onzer ziele; terwijl ik niet aarzel de woorden van David eenigzins gewijzigd, aldus ten dienst van deze of gene hier bij te voegen: »Gelijk een »schaap heb ik gedwaald, dat onbedacht »zijn herder heeft verloren: Gij zocht mij »op, schoon ik Uw wetten schond; Ei! leer »mij steeds naar uwe stem te hooren. (verg. Ps. CXIX, rijmvers 88),

*Hij kent alle de ziekten zijner schapen
en kan ook die alle genezen.*

Het is bekend, dat de schapen aan bijzondere ziekten en gebreken, ook aan besmettende kwalen onderhevig zijn: Niemand zal ontveinzen, dat de belangrijkheid van een' herder grooter wordt, naar de mate hij aan andere *goede* hoedanigheden ook paart eene geofende bekwaamheid, om de ongestelden te genezen, en tevens om bij anderen de besmetting voor te komen: zóó is onze Heer ook de goede Herder. Het zal niet noodig zijn hier bij uit te weiden over de velerlei heerschende ziekten, onder de kudde onzes Heeren; ik wil echter u herinneren aan hetgeen 1 Joh. II: 15-17 geschreven staat, en u daardoor aan die *liefde tot de wereld, de begeerlijkheid des vleesches, en die begeerlijkheid der oogen*, doen denken, die door alle tijden heen, (om nu niet meer te zeggen,) den welstand van de gemeente des Heeren zoozeer belemmeren. Ik kan

ook niet zwijgen van hetgeen de Heer gezegd heeft, als eene algemeen geldende waarheid, en eene uitspraak over ieder menschelijk hart; (Matth. XV: 19). »Uit »het hart komen voort booze bedenkingen, »doodslagen, overspelen, hoererijen, dieve- »rijen, valsche getuigenissen, lasteringen.» Wilt gij meer? Ziet dan wat Paulus schreef aangaande de werken des vleesches; Gal. V: 19, 20. Zoo ongerijmd en ijdel het nu zijn zou, om hier in *vergelijkingen* te treden tusschen schapen en menschen, en de bijzondere ongesteldheden van de eerste met spitsvinnigheid toe te passen op ons geslacht, zoo snood en boos zou het zijn die jammerlijke krankheid onzer ziele te ontkennen, waardoor wij behoefte hebben aan die genezing van het hart, die in de schrift zinnebeeldig door *wedergeboorte*, *herscheping*, ja, *levendmaking* zelve, wordt voorgesteld, en die, ofschoon ingerigt overeenkomstig den aard van den redelijken mensch, toch in derzelve natuur en wezen voor ons onbegrijpelijk en onbeschrijfelijk

is, omdat zij het onnagaanbaar werk is van dien Heiligen Geest, die als de be-
 loofde Leeraar en Trooster, tot ons ge-
 komen, en — dank zij Gods langmoedigheid
 en genade; — bij ons gebleven is. Deze
 herinnering zult gij, hoop ik, mij wel ten
 goede houden, want zij bevat immers het
 bewijs dat wij de getuigenis, die Mozes
 aan Jehova gaf onder de Israëliten, wel
 voor ons, in opzigt tot onzen Heer, mogen
 overnemen: »De Heer is uw geneesmees-
 »ter?» Ja, dat is Hij; want *Hij* begint
 dat werk door Zijn woord en Geest, en
 Hij voleindigt het door dat zelfde woord
 en dien zelfden geest; Hij maakt in zijn
 bestuur ons *wandelen door de woestijn*
 daar aan niet zelden zeer dienstbaar; Hij
 weet ten minste, en Hij toont dat ook
 wel te weten, wat de zijnen noodig hebben,
 om *los* gemaakt te worden van de *wereld*,
 van *goed* en *bloed*; om verloochend te wor-
 den aan eigen' *eer* en *zin* en *wil*; om het
 oog te leeren sluiten voor hetgeen aftrekt
 tot de trotschheid dezes levens en om

gespeend te worden aan die lusten, die, bleven zij in ons heerschen, ons zouden beletten ten hemel in te gaan. Zien wij het wel niet zoo duidelijk aan *malkandren* nog minder somwijlen in en aan *onszelven*, dat wij van onze bijzondere zielskwalen door Hem van lieverlede genezen worden. Voorzeker! wij naderen, indien wij ons maar *laten* genezen, het wenschelijk tijdstip, waar in wij met eene, door Hem gezond gemaakte, ziel in een', door Hem opgewekt en verheerlijkt ligchaam, zullen zijn dáár, waar niemand meer zal klagen: »ik ben ziek!» Want Hij, de Herder en opziener onzer ziele, is onze volkomene geneesmeester.

Hij stelt zijn leven voor de schapen.

Het is U uit het herders-leven van David bekend, in welke gevaren, somwijlen, hier of daar, getrouwe schapen-herders kunnen gewikkeld worden. (1 Sam. XVII: 34-36^a.) Een beer, en, op een anderen tijd, een leeuw viel op de kudde aan; en David

mogt het verhalen, hoe hij zijn leven, met goed gevolg, gewaagd had, om de geroofde schapen te redden. Wij willen hier wederom in geen' *vergelijkende* overbrengingen treden; maar wie weet niet, dat gelijk de listigheid der *slang* Eva heeft misleid, helsche tijgerwoede tegen ons geslacht, onder Gods heilige toelating, voor ons verderfelijik worden kan? Wat Petrus schreef, zal ik hier wel mogen invlechten: »Uwe »tegenpartij, de duivel gaat om, als een »brieschende leeuw, zoekende wien hij zou »mogen verslinden." (1 Petr. V: 8.) Maar dit is het niet zoozeer, wat ik thans onder het oog had, (Verg. pag. 39—42.) Wij moeten ons te binnen brengen, dat ons, tot de zonde verleid, den duivel toegeval- len, tegen God opgeruid, en onder zijn ongenoegen vervallen geslacht niet te red- den was; (het is bij de uitkomst gebleken:) dan *door den dood van Gods eigen Zoon!* Dat wist Hij, die in den schoot des Vaders was, beter dan iemand anders het weten kan. »*Dit gebod*, zeide Hij, *heb ik van*

» *mijn' Vader ontvangen, Joh. X: 18.*» Een onfeilbaar schrijver laat zich dus hooren: » Het is onmogelijk, dat het bloed van » stieren en bokken de zonden wegneme, » daarom komende in de wereld zeide Hij: » » Slagtoffer en offerhande hebt gij niet » » gewild, maar gij hebt mij het ligchaam » » toebereid!» Brandofferen en offer voor » de zonde hebben u niet behaagd. Toen » sprak ik: ziet! ik kom; in het begin des » boeks is van mij geschreven, om uwen » wil te doen, o God?» (Hebr. X: 4-7.) Was dan zijn dood de behoudenis der wereld, en moest de Christus alzoo lijden, zou Hij in zijne heerlijkheid ingaan, dan komt het aan op bewijzen, dat Hij om dien dood te sterven, waarlijk gewillig en volvaardig was. Ik zou, zoo gij daaraan één oogenblik mogt twijfelen, u wel willen inleiden in Gethsemane, om u te wijzen op den biddenden Verlosser; Gij kent zijn driemaal herhaald gebed, maar ook zijne herhaalde betuiging: » Vader! niet gelijk ik wil; maar gelijk Gij wilt,» en opdat wij

toch nimmer denken zouden, dat het ondergaan van den dood, het optreden als onze Middelaar; het dragen van onze zonden in zijn ligchaam op het kruishout, *zonde* gemaakt te worden *voor ons*, opdat wij zouden worden *regtveerdigheid* Gods in *Hem*, bij de bewustheid zijner onschuld, en zijn uitzigt op de heerlijke vruchten voor zich en zijne verlostten, *Hem niet zoo zwaar* kon drukken, behooren wij niet zelden te herdenken, hoe zijne ziele ontroerd was, wanneer Hij aan die ure dacht, (Joh. XII: 27) hoe Hij geschokt werd, wanneer Hij zijnen jongeren betuigen moest: »een van u zal mij verraden!» (Joh. XIII: 21.) En vooral hoe, toen die ure met snelle schreden naderde, zijne ziel bedroefd en Hij tot den dood beangst was! (Matth. XXVI: 37, 38.) Maar ook zij het ons dan daar bij levendig voor den geest, dat deze onze overste Leidsman ter zaligheid *gehoorzaam* geworden is tot den dood, ja, tot den dood van het kruis; en dat Hij zelve daaraan zijn leven heeft *afgelegd*,

en zijne ziele *gegeven* heeft tot een rantsoen voor onze ziele, zoodat Hij de getuigenis verdient, dat Hij (hetgeen van geen anderen gezegd kan worden;) *zijn leven*, niet maar voor de zijnen *in zijne hand gesteld en gewaagd*, maar dat Hij het werkelijk *gegeven* heeft; en wij verpligt zijn te erkennen: »Gij zijt de Goede Herder; dat »is van deze uwe dierbare betrekking het »bijzondere kenmerk, dat Gij *uw leven* »*steldet* voor uwe schapen!» Indien ik nog spreken wilde van de diepte zijner vernedering en zijn onbeschrijfelijk, alle verbeelding te bovengaand lijden, toen Hij zijn leven stelde voor zijne schapen, hoe veel stof zou mij zijne geschiedenis leveren! Hij toch, Gods eigen Zoon, werd mensch; uit eene vrouw geboren kwam Hij te eene maal onder de wet; ook werd Hij gehoorzaam tot den dood; ja, tot den allerverschrikkelijksten en gevloekten dood van het kruis! O, wat zou ik daarbij van zijne belangelooze, allesoverklimmende menschen- en zondaars-liefde kunnen zeggen, daar Hij

zich aan de uiterste versmading en duldelooze smarten en zulk een' dood voor haters Gods heeft opgeofferd! En bragten wij dit een en ander dan in verband met elkander, en met zijn groot en heerlijk doel voor ons geslacht, zou er dan nog iets behoeven gezegd te worden om zijne onvergelykelykheid in het stellen van zijn leven voor de schapen, nadrukkelijker te bevestigen? Doch de gewigtige bijzonderheden, die daartoe behooren, worden u jaarlijks, althans bij eene Hem waardige behandeling van zijne lijdens-geschiedenis voorgesteld, en mogen uwer bijzondere overweging daarbij bevolen zijn. Het zal u inmiddels niet berouwen met het straks voorgestelde te vergelijken, hetgeen de Heiland op eenen anderen tijd, toen Hij van zichzelf, als van *het levende brood*, tot de Joden sprak, daarbij gezegd heeft (volg. Joh. VI. : 51) »Het brood, dat »ik geven zal is mijn vleesch, hetwelk ik »geven zal voor het leven van de wereld;» terwijl wij nu vooral op Hem starende, als op dien *Herder*, voedsel voor ons geloof,

dat Hij de *goede Herder* in nadruk, bij uitsluiting, ja, bij uitsluiting is, zoeken mogen en vinden zullen in die getuigenissen der schrift, die ons verzekeren, dat de Vader juist daarom, omdat Hij *alzo* en *daar-toe* zijne ziele in den dood heeft uitgestort, Hem een' naam gegeven heeft boven allen naam; en magt in den Hemel en op de aarde, opdat, terwijl de Heidenen zijn erfdeel en de einden der aarde zijne bezitting zijn, het welbehagen des Vaders door zijne hand alzó zou voortgaan, dat te eeniger tijd ons geslacht zijne stem hooren, en het worden zal: *éene kudde, één Herder.*

Hij geeft zijne schapen het eeuwige leven.

Met deze bijzonderheid, die de goede Herder zelve ook nopens zichzelve heeft getuigd, wil ik de voordragt, dat Hij waarlijk dien titel bij uitsluiting waardig is, ten einde brengen. Het zal niet noodig zijn te zeggen, dat door de uitdrukking: »*eeuwig leven*,» verstaan moet worden het hoogst-mogelijk geluk. Wie brengt zich daarbij

niet aanstonds te binnen den troost, dien de ware Christen (volgens den Heidelb. Catech. Zond. XXII vr. en antw. 28) uit dit artikel van ons geloof ontleent. Hier, in dit aardsche leven, gevoelt hij, door zijn geloof in Jezus Christus, reeds het beginsel van die eeuwige vreugd in zijn hart, dat hij na dit leven volkomene zaligheid zal bezitten, die geen oog gezien, geen oor gehoord heeft, en die in geen menschen hart is opgeklimmen, en dat om eindeloos God in hetzelfde te prijzen. Die vreugd en dat heil is ook eene gave van Jezus Christus: die goede Herder geeft het eeuwige leven, dien die gelooft; ja, die in den Zoon gelooft, die heeft al aanstonds het eeuwige leven, (Joh. III: 36,) want dit is de belofte, die Hij ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven, (1 Joh. II: 25,) door dat geloof, hetwelk Hij werkt en versterkt, gaat men over uit den dood in het leven. (Vergl. 1 Joh. III: 14^a.) Niet alleen heeft Hij ons dat door zijn dood verworven, maar Hij maakt het den Zijnen dadelijk

deelachtig: Wij kunnen, en behooren ook dit op zijn gezag te gelooven: en wie zal er dan aan twijfelen, die nu van tijd tot tijd, Joh. X heeft ingezien? Vers 10^b was het reeds: »Ik ben gekomen, op »dat zij het leven hebben, en overvloed »hebben;» maar vers 28^a zeide Hij: »En »ik geef hun het eeuwige leven;» en sprak Hij zoo, toen Hij den dood aan het kruis nog smaken moest; hoe, zullen wij het dan nu nog betwijfelen kunnen, nu wij Hem als overwinnaar van zonde, wereld, dood en duivel, met de hoogste eer, gezag, en kracht verheerlijkt zien, door zijnen Vader? Of het noodig ware lezen hetgeen Hij met een dubbel *voorwaar* bekrachtigd heeft, Joh. V: 24. »Ik zeg »u, die mijn woord hoort, en gelooft Hem, »die mij gezonden heeft, die heeft het »eeuwige leven, en komt niet in de ver- »doemenis, maar is uit den dood over- »gegaan in het leven.» Waar bij men voege vers 25. »Voorwaar, voorwaar, zeg ik u, »de ure komt, en is nu, wanneer de

»dooden zullen hooren de stemme des Zoons
 »Gods, en die ze gehoord hebben zullen
 »leven." Terwijl wij, naar zijne belofte
 (vers 28 en 29^a) ons kunnen verheugen in
 het uitzigt, »dat de ure komt in welke
 »allen, die in de graven zijn, zijne stemme
 »zullen hooren, en zullen uitgaan, die het
 »goede gedaan hebben, tot de opstanding
 »des levens." (Verg. 1 Thess. IV: 13—18.)

Meer behoef ik aangaande deze gewigtige
 bijzonderheid hier bij niet te voegen: het
 is genoeg om ook in dit opzigt te doen
 zien: Hij is de goede Herder; Hij is het
 bij uitnemendheid, Hij is het bij uitsluiting,
 Hij is het alleen. En wanneer gij het ver-
 band raadpleegt van de, uit Joh. X: 28^a aan-
 gehaalde woorden, zult gij kunnen opma-
 ken, dat juist die verklaring nopens zich-
 zelve afgelegd, moest dienen, om zijne
 getrouwe volgelingen te vergewissen, dat
 zijne voortreffelijkheid als Herder, zich
 even daardoor, boven die van alle herders
 te eenemaal verheft. Zijne schapen toch
 zou Hij eens boven alle denkbeeldige en

wezenlijke gevaren verheffen: zij zouden niet verloren gaan in eeuwigheid: niemand zou die uit zijne hand rukken. »Mijn Vader, die ze mij gegeven heeft is meerder »dan allen:» zoo sprak Hij, en besloot die merkwaardige redenen met eene betuiging die zonder Godslastering niemand dan Hij zou kunnen uitspreken: »Ik en de Vader »zijn één.» (Joh. X: 28—30.)

DERDE HOOFDSTUK.

Aanwijzing van den weg, om eenmaal onder zijne schapen gevonden te worden.

Bij de algemeene opgave van mijn toeleeg met dit kleine stukjen (bl. 6) gaf ik u reeds mijn voornemen te kennen, om eene poging aan te wenden, die strekken mogt, om alle, die dit opstel lezen zouden, bij aanvang of meer en meer, op te leiden en te helpen, dat zij eenmaal en eeuwig onder de schapen van dien Goeden Herder mogen gevonden worden. Uit het opschrift boven dit hoofdstuk zult gij reeds hebben

opgemaakt, dat hetzelfde daartoe is aangelegd: ik denk niet, dat iemand, die het boekje tot hiertoe gelezen heeft, het dan nu zal ter zijde leggen. Of zou iemand die zich bewust is nog geen schaap te zijn van Jezus weide, dat niet worden willen? En zij, die aanvankelijk zijne stem begonnen te hooren, niet verlangen, om meer en meer een sieraad zijner kudde te zijn?

*Wij zijn ook tot schapen zijner
weide geroepen.*

Bij de beschouwing van des Heilands titel: »De Goede Herder,» heb ik — zonder eenigen twijfel — het geheele menschdom reeds doen voorkomen, als Hem gegeven, opdat Hij zijne kudde daaruit verzamelen zoude. (Zie bladz. 7.) Het kan misschien voor sommige lezers goed zijn daarop nog eens terug te komen. Toen de Heer, die gezonden was niet dan tot de verloren schapen van het huis Israëls, tot de Joden zeide (Joh. X: 16) »Ik heb nog andere schapen, »die van deze stal niet zijn; deze moet ik

» ook toebrengen;” en toen Hij in zijn onnavolgbaar afscheidsgeschied (Joh. XVII: 20) ook bad voor de genen, die, door het woord zijner Apostelen in Hem gelooven zouden; dacht Hij toen niet aan, — bad Hij toen niet reeds voor de Heidenen? en wij, van welken oorsprong zijn wij? Stemt gij het niet in: »Wij zelv’, wier vaderen voorheen, »Hier knielden voor een hout of steen, Wij »zelv’ zijn sprekende bewijzen, Ook hier »heeft Hij Zijn rijk gesticht!” enz. (Evang. Gez. CLI: 5.) Hebt gij ook niet dikwijls uit den 95ⁿ Psalm; het 4° rijmvers gezongen: »Hij is onze God en wij, Zijn ’t volk »van zijne heerschappij, De schapen, die »Zijn hand wil weiden?” Hebt gij dat uwe kinderen ook niet als in den mond gelegd uit den hondersten Psalm, het 2° rijmvers: Hij heeft ons gemaakt en geenszins wij, tot schapen, die Hij voedt en weidt? Dat was ten minste de vrome practijk onzer vaderen: zóó bragten zij hunne kinderen op in den zin en geest van het *Evangelie*, door hetwelk wij weten, dat God, de Vader

van onzen Heer Jezus Christus, uit wien alle dingen zijn, aan zijnen Zoon gegeven heeft de *Heidenen* tot zijn erfdeel, en de einden der aarde tot zijne bezitting. Denkt ook eens wat er verklaard wordt bij den doop der kinderen: immers ook dit: dat zij in Christus *geheitigd zijn* en daarom als leden van zijne gemeente, (schapen of lammen zijner kudde zou ik hier zeggen mogen) behooren gedoopt te worden? (Zie ook wat men den *kinderen* uit den Heidelb. Cath. leeren laat, Zond. XXI. Het zal niet noodig zijn u opmerkzaam te maken op het onderscheidend welbehagen Gods over ons, ook in dit opzigt. Het zij genoeg u te vragen: » waarom zijn wij niet geboren uit de jam- » merlijk dwalende, en hier en geheel de » wereld door verstrooide schapen van het » huis Israëls? of waarom zagen wij niet het » levenslicht en wonen wij niet in de landen » der Heidenen, onder welke de stem des roe- » penden Herders voor als nog niet werd » gehoord? Wat moet ons antwoord zijn? » Is het niet: Vrijmagtige en onverdiende » genade?''

*Allen, die deze roepstem hooren, zijn daarom
nog geene schapen van den goeden Herder.*

Dat duizenden in den waan verkeeren, dat zij ook schapen van dien Herder zijn, zonder dat zij het zijn, kan niet worden tegengesproken. Wie weet hoe velen zich in de eeuwigheid bedrogen zien! De oorzaak was en is misschien te zoeken in sommige onder-herders, die dat woord, hetwelk zij der menigte te brengen hadden, of niet duidelijk voorstelden, en van dien weg, langs welken ieder die de roepstem hoort, tot de kudde komen kan, niet spraken zoo als het behoort. Verre de meesten zullen toch wel de schuld bij zich zelve zoeken moeten, hetzij dan daarin dat zij het oor niet neigden tot de roepstem; of dat zij zich onnadenkend vleiden met valsche overleggingen! wat hier van wezen moge ten aanzien van anderen: zonder onaandoenelijk te zijn voor het lot van onze ongelukkig dwalende medemenschen, vordert het betaamelijk zelfsbelang van ieder, die dit leest

of hoort, dat hij met allen ernst zich zelven onderzoekt of hij, hoorende de roepstem van den Herder, en de noodiging der onderherders tot Jezus gemeenschap, met aanwijzing van den weg, om daar toe te komen, dat pad reeds ingeslagen is, of dat hij nog als een dwalend schaap zich keert, (gelijk wij alle, zoolang de zonde ons wegsleept, gewisselijk doen), naar *zijn* *eigenen* weg. Dit onderzoek is van het grootste belang; want wat is er te wachten van degenen, die geroepen zijnde zullen geweigerd hebben te hooren en te komen? Zij zullen *het leven* hetwelk de goede Herder zijne schapen geeft, *niet zien*, *de toorn Gods blijft op hen*. Joh. III: 36. (Verg. ook Spreuk. I: 24-26 en 2 Thess. I: 8-10.)

Wie schapen van den Goeden Herder zijn.

Gelukkig, Medegeroepenen tot de kudde van den besten Herder! dat dit onderzoek voor ons niet zoo moeilijk is, als het sommigen wel schijnt te zijn. De goede Herder zelve heeft ons dat gemakkelijk ge-

maakt. Toen Hij daar met die Joden, na de genezing van den blindgeborenen, sprak, zeide Hij, »de schapen hooren de stem van den, hun bekenden, deurwachter: de schapen volgen hem, overmits zij zijne stem kennen.» vs. 14 zeide Hij, »dat de goede herder van zijne schapen gekend, «(bemind, geliefd) wordt.» Van die schapen, die Hij ook nog zou toebrengen, zeide Hij (vs. 16): »Zij zullen mijne stemme hooren.» Allerduidelijkst verklaarde Hij zich daaromtrent aan de Joden (vs. 26, 27.) »Gijlieden gelooft niet, want gij zijt niet van mijne schapen, gelijk ik u gezegd heb: »mijne schapen hooren mijne stemme, ik kenne dezelve, en zij volgen mij.»

Uit dit een en ander blijkt nu immers duidelijk, dat zij alleen Jezus schapen zijn die *in Hem gelooven*, die Hem door dat geloof *lief hebben*, en die Hem uit liefde in alles *gehoorzamen*? En nu is immers het onderzoek zoo moeilijk niet, of wij met ons hart in Jezus gelooven, als *onzen Herder*, die ook *ons* gekocht heeft met zijn bloed,

en die ook *ons*, in zijn bestuur, tot de gemeenschap zijner kudde, (tot zijne gemeente) heeft gebragt; en of wij Hem voor dit, ons van millioenen onzer medezondaren onderscheidend, liefdeblijk, *weder lief hebben*, of wij ons aan Hem uit dankbaarheid voor alles, wat Hij voor ons was, en is, en zijn wil, hebben *overgegeven*, en *toegewijd*; en of wij aanvankelijk gewillig zijn om Hem te *volgen*, met *onbepaald vertrouwen*, waar Hij ons henen leidt en leiden zal; en of wij het ernstig hebben voorgenomen, om Hem nooit te bedroeven door eigenzinnig afdwalen; maar Hem gedurig al meer en meer te verblijden door eene stipte *gehoorzaamheid* aan alles, wat Hij ons zal gebieden. Ik zou in de aanwijzing van de bijzonderheden, die het karakter uitmaken van een schaap van dezen Herder, uitvoeriger kunnen zijn; maar ik twijfel niet, of het zal voor die zich zelve in dit opzigt willen leeren kennen, genoeg zijn gedurig te herdenken; *geloof, liefde, vertrouwen* en *gehoorzaamheid* zijn onmisbare bestanddeelen van

het echte Christendom: vooral, wanneer zij gedurig biddend om licht, en om geleid te worden in de waarheid, daar mede tot zich zelve inkeeren, en hun doen en laten, met hunne beginselen en oogmerken daar aan toetsen. Wilt gij echter iets meer? maakt u dan gemeenzaam met die voortreffelijke bergpredikatie van onzen Heer, die wij Matth. V, VI en VII vinden kunnen, en in zich bevat een uitvoerig, en allerduidelijkst voorstel van het gemoedsbestaan der genen, die waardige en gelukkige onderdanen van zijn koningrijk zouden kunnen zijn; of, met andere woorden, van de vereischten in een schaap van zijne kudde.

*Opwekking om een schaap van dien
goeden Herder te worden.*

Het is niet vermoedelijk, dat dit Stukje in handen komen zal van menschen, die met de alleraangelegenste zaak niet ophebben; ten minsten, het is te vreezen, indien ook de belangstellende liefde het denzulken poogt toe te dienen, dat zij het niet zullen

doorlezen, en ter harte nemen hetgeen anders tot hunnen eeuwigen vrede zou kunnen dienen. Behaagt het echter den goeden Herder, door zijnen invloed dat te bewerken, dan bid ik, wien dit aangaat, bij de liefde tot uwe onsterfelijke ziel, dat gij acht geeft op deze bijzondere roepstem, die u de goede Herder hooren laat; en dat gij het oor en hart, door zijn Woord en invloed, en door zijn' Geest, die ook door *dit* woord in u wil werken, tot Hem wilt laten neigen. Jezus neemt de zondaars aan: als een Herder wil hij trouw het schaap, het dwalend schaap, van den doolweg wederhalen, brengen op de regte baan. Hij heeft het betuigd, leest het zelve Luk. 15, »daar »zal blijdschap in den hemel zijn, voor »de engelen Gods;» ja, God zelve wil zich verblijden over éénen zondaar, die zich bekeert, meer dan over negen en negentig regtvaardigen, die de bekeering niet van noode hebben. O! mogt het uw voorregt worden om een van die, den hemel, door hunne bekeering, verblijdende zondaars te

zijn! Zoudt gij dat niet willen? . . . Is deze de erkentenis, die Hij voor den arbeid zijner ziele, ook voor u volbragt, van u verlangt? en zoudt gij Hem die dankbaarheid ontzeggen! Wat zou grooter, uwe *schande* of uwe *schade* zijn? O mogt dit woord in uwe ooren ingaan! die Hem weigert zich tot zijn schaap te laten maken, die noodzaakt Hem, ik zou bijna zeggen, zijns ondanks, en tegen den wensch zijner zondaarsliefde, om hem aan zijn lot geheel en al overtelaten, hem op den doolweg te laten voorthollen, en te laten verzinken in het verderf, en hem ten jongsten dage zijne plaats aantewijzen onder de bokken, die geen deel zullen hebben met zijne schapen; maar eindeloos zullen moeten rondzwerven, waar de worm niet sterft, het vuur niet wordt uitgebluscht, de rook der pijniging opgaat tot in eeuwigheid, en eindelooze weening en knarsing der tanden wezen zal! Ontvliedt dan die toekomenden toorn; nog is het uw dag, de wel aangename dag der zaligheid; verhardt uw harte niet, maar laat u leiden!

*Raad voor hen, die begeeren een schaap
van den goeden Herder te worden.*

Trof iemand het ernstig woord, waarmede mijne opwekking, om een schaap des goeden Herders te worden, besloten werd; en vraagt hij: »wat moet ik doen, op dat ik het worde?» Het antwoord kan niet anders zijn, dan het geen Paulus gaf aan den verlegen stokbewaarder. (Hand. XVI: 30, 31.) »Ge-
loof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden.» Wij behooren aantene-
men, als waarachtig, wat Hij getuigt; te gelooven wat Hij verklaart en belooft; wij behooren met ons hart op Hem te vertrouwen; en ons op Hem geheel en al te verlaten. Komt u dit zoo moeilijk voor? Zegt gij: »hoe kan ik dat uit en van mij zelve doen?» Ei, hoort eens naar mijn raad: Ziet eens op den blindgeboren man: (Joh. IX: 6, 7.) Hij ontving het bevel, toen Jezus slijk op zijne oogen had gestreken, om in het badwater Siloam zich te gaan wasschen: »Hij dan ging henen,» schrijft

Johannes, »en wiesch zich en kwam ziende.»
 Wat is dat verhaal eenvoudig!... Wat is die geheele handeling eenvoudig; en wat is de uitkomst groot! en waardoor werd die man zoo gelukkig?... Voorzeker! Jezus almagt gaf hem het gezigt; door zijne Goddelijke kracht werd hij ziende; maar ziet toch het geloof, de geloofs-oefening van dien man niet voorbij. *Zijn geloof, mag men zeggen, heeft hem behouden.* Was Hij blijven zitten, en had hij gezegd: »hoe kan ik blinde » daar komen? en wat zal mij dat badwater » toch helpen? Het slijk mag van mijne oogen » spoelen; maar zien!... hoe kan dat zijn?» dan zou hij blind gebleven zijn. O handel dan maar aanstonds zoo eenvoudig, als die man; val voor Jezus neder in de eenzaamheid; dank Hem, dat Hij u heeft doen opmerken en erkennen, dat gij een zondaar, een dwalend schaap zijt; en dat gij behoefte gevoelt, (dit kunt gij immers nu niet meer ontkennen?) aan zijne ontfermende, vergevende en teregtbrengende genade. O volgt dien raad, en komt op zijne roepstem. Zon-

daar! Kom wat zou u hinderen? De overtuiging, dat gij *zondaar* zijt? die moge u diep verootmoedigen, maar moet u niet ontmoedigen! Het zelfverwijt, dat gij dien goeden Herder reeds zoo lang hebt laten roepen, zonder u tot Hem te keeren, bette u niet tot Hem te gaan. Zulken zijn het die Hij noodigt. Hij, die u de oogen heeft geopend, zoodat gij uwe zonde en uwe wederwilligheid, om tot Hem te komen, nu al meer en meer begint te zien, Hij zal u, tot Hem komende, en maar beginnende met Hem op zijn woord te gelooven, niet afwijzen: o neen! maar ook niet hulpeloos en verlegen laten staan! Toen de Heer had hooren zeggen, dat zij den herstelden met banvloek uit de Synagoge geworpen hadden, zocht Hij hem op, en vroeg Hij hem: »Geloofst gij in den Zoon Gods?» (Joh. IX: 35—38.) En wat was het antwoord van den man? »Wie is Hij, Heere!» (maak mij met den Messias bekend!) »op dat ik in Hem mag gelooven! En wat deedt de Heer ten zijnen aanzien? Ontdekte Hij zich niet aan

hem als den Christus? Was het niet even zoo goed, als of Hij tot hem zeide: »ik ben »het?» En kwam die blindgeboren man alzoo niet allengskens tot het volkomen geloof? En wie onzer zal er aan twifelen of hij zal wel verder opgeleid en ten eeuwigen leven behouden zijn? Kom, volg dan mijn' raad; begin maar u tot Jezus te wenden, daar hij u roept! Komt gij, Hij zal u verder helpen: dien heeft, dien zal gegeven worden; die gebruik maakt van de gelegenheid en het hulpmiddel hem verleend, die wordt verder geholpen. Het zwakke geloof zal Hij versterken, en gij zult bij toenemende ervaring zien, dat Hij die goede Herder is, die geen schaap zijner kudde onverzorgd en ongehouden laat, en die het werk door Hem begonnen niet laat varen, maar voortzet tot dat het geheel voleindigd is. — (Men kan hier nalezen wat in No. XLIX over *het geloof in Jezus Christus* gezegd is, vooral van bl. 33—50 en 63.)

*Een woord tot besluit aan diegenen,
welke schapen van den goeden
Herder zijn.*

Gij kent het woord van Petrus aan de Christenen uit de verstrooide Joden van zijn' tijd. (1 Petr. II: 25.) » Gij waart als » dwalende schapen; maar gij zijt nu be- » keerd tot den Herder en Opziener uwer » zielen!" O, dat mogen wij, zoo vele wij dan nu, door het geloof Jezus Christus als onzen Herder hebben aangenomen, wel gedurig bedenken. Wij keerden ons ook een iegelijk naar onzen weg. Neen... Wij hebben den Herder niet gezocht, maar Hij heeft ons gezocht! Wij hebben niet Hem eerst lief gehad, maar Hij heeft ons eerst lief gehad. Hoe lang heeft Hij ons wel moeten roepen? Waar heeft hij ons gevonden? Was het niet in de woestijn der zonde? Wat zou er van ons geworden zijn, had Hij zich niet over ons ontfermd? had Hij niet de banden, waarmede wij aan de we-

reld, aan ons zelve, aan onzen eigenwaan, aan onze eigene zoogenaamde gerechtigheid gebonden en geboeid waren, losgemaakt! Rampzaligheid zou ook ons lot hebben moeten worden! O! wat moesten wij dan trachten Hem dit te vergelden! Maar ach! wat *kunnen* wij Hem vergelden? Wij hebben niets of wij hebben het van Hem! o Ja! maar dat zij dan ook Hem gewijd. In ootmoed voor Hem wandelen, dat zal ons dan wel betamen, en niet, ons zelve beroemen of wij ons zelve bekeerd hadden: en dat moge ons dan terughouden van laag te vallen op ongelukkigen, die nog dwalen op die zelfde paden der zonde, waarop wij eertijds doolden; en tevens moge het ons bewaren dat wij hunne teregtbrenging, al schijnen zij ons nu nog stootige bokken te zijn, voor onmogelijk zouden houden. Het is toch mogelijk bij God, wat bij de menschen onmogelijk is.

Maar het zij ons dan nu ook een heilige pligt, om meer en meer naar *zijn'* stemme te

hooren. Ach! wij zijn immers nog tot dwaalen ieder oogenblik geneigd? daar is hier bijblijvende verkeerdheid in ons, en daar zijn vele verkeerden en verleiders rondom ons!... het hart is vol van snoode listen; hem, wien noch goud noch eerezucht roert, heeft vaak één lonk, één woord vervoerd. De geschiedenis van Davids diepen val, en van Petrus driemaalige verloochening des Heilands zij voor ons niet te vergeefs beschreven; wij behooren steeds te waken, en te bidden, dat wij de stem des goeden Herders hooren! Herleest nog eens wat vroeger (bladz. 41) gezegd is van het gedurig gevaar, waarin wij verkeeren. — Wij behooren dan alle naarstigheid toe te brengen, en bij geloof deugd, kennis, matigheid, lijdzaamheid en Godzaligheid te voegen. Gij hebt, hoop ik, niet zonder vrucht N°. I, *de Christelijke Oefenschool* gelezen. Naarmate de Herder toont meer bijzonder acht op ons te geven, en ons te dienen van goede weide, kan Hij immers billijk

verwachten, dat wij digt bij Hem zullen blijven en Hem volgen zullen?

Doen wij dat, en toonen wij overal en altijd, dat, gelijk wij van Hem gekend en bemind zijn, wij Hem ook kennen en liefhebben, dan zal het met ons, zijne schapen, wel uitkomen! wij zijn zijn eigendom: zijn Vader heeft ook ons aan Hem gegeven, en Die is meer, dan alle vijanden, die zich tegen ons zouden kunnen verzetten. Hij heeft ook ons verkregen en gekocht met zijn bloed; en Hij is verhoogd tot alle magt in den Hemel en op de aarde; het is ook eene belofte voor ons, dat niemand zijne schapen uit zijne hand zal rukken. *Voorwaarts* dan maar; nooit *achterwaarts*; zelfs niet *zijdewaarts*: *volgen* maar, *volgen* maar; ook in de duistere dalen, al moeten wij ook als de ellendigste onder zijne schapen op Hem wachten; wij zullen eenmaal volkomen zien, dat des Heeren woord waarheid is, (Zach. XI: 11). Wij komen toch zoo al vast nader aan het donker doodsdal;

maar ook dáár zal des Herders stok en staf ons wel behoeden!

Als wij de doodsvallei betreên,
 Laat ons elk aardse vriend alleen;
 Maar Hij, de beste vriend in nood,
 Verzelt ons over graf en dood,
 (Ev. Gez. XX: 8)

Dan zullen wij, de schapen zijner weiden,
 In eeuwigheid Gods lof en eer verbreiden,
 En zingen, van geslachten tot geslachten,
 Des Herders trouw en onverwinbre krachten.
 (Psalm LXXIX: 7,
 eenigzins veranderd.)

De God nu des vredes, die den grooten Herder der schapen door het bloed des eeuwigen Testaments uit den dooden heeft wedergebracht, (namelijk) onzen Heer Jezus Christus: Die volmake u in alle goede werken, opdat gij zijnen wil moogt doen: werkende in u hetgene voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus: denwelken zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen.
 (Hebr. XIII: 20, 21.)

A 242 8076

Bij M. WIJT & ZONEN, Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap, worden ook uitgegeven de volgende KLEINE STUKJES.

No.	Cents.	No.	Cents.
1. Evangelische herinneringen aan Kranken.....	10	39. Men doet niet wat men kan.	12½
2. Over het nuttig Kerkgaan..	7½	40. Chr. onderrigt tot moed en hope.....	15
3. Over het doen van Blijdenis	7½	41. Waarom word ik niet beter.	17½
4. Een woord v. menschen, die niet ter kerk kunnen gaan	7½	42. Wie zijn hier op aarde de gelukkigste menschen.....	15
5. Het Christendom beschaamd door Heidenen.....	10	43. Gedenk te sterven.....	15
6. Evangelische herinneringen aan Bedroefden.....	15	44. Het voorbidden, een pligt der Christelijke liefde....	12½
7. Evangel. herinneringen aan Vaders en Moeders.....	15	45. Opw. tot getrouwe deelneming in het Maand. Gebed.	17½
8. Een woord aan Vaders en Moeders over den Doop..	3	46. Troostw. voor Christenen...	15
9. Over het allerbeste Boek....	7½	47. Bijbelsch Leeb voor Kranken.	15
10. Onderw. over het Bijbel lezen	20	48. Iets uit het leven van Felix Neff. Pred. der Waldenzen.	20
11. Levensgeschiedenis van den Heer Jezus Christus.....	17½	49. Het Geloof in Jezus Christus, naar Joh. VI.....	20
12. Iets over het Avondmaal....	12½	50. De Christelijke Oefenschool..	20
13. Opwekking tot de huisselijke Godsdiensl.....	12½	51. De Goede Herder.....	17½
14. Zamenspraak tusschen drie vriend. over de Wedergeb.	7½	52. Bijbelsch Onderwijs over 's Menschen Bekkering....	17½
15. Het Leven van William Kelly	10	53. Genade en Pligt.....	17½
16. Drie Zamenspraken tusschen een' Leeraar en een' Huism.	10	54. Geschenk aan allen die Gods woord mogen hooren....	17½
17. Het dorp Eerenhoef, tot vorigen welvaart hersteld...	20	55. De Zelfbeproeving.....	17½
18. Het nadeel van het bij de straat loopen der kinderen.	12½	56. Het wandelen als kinderen des Lichts.....	17½
19. Waarsch tegen de Ontucht..	—	57. Een woord aan allen die gaarne het beste voorbeeld wenschen te volgen.....	17½
20. Iets v. herstelden uit krankh.	12½	58. Iets over het Geweten....	17½
21. Iets voor Gevangenen.....	25	59. Christelijke Godsvrucht, geen Dwceperij.....	17½
22. Geschenk der Christelijke liefde voor Kinderen.....	20	60. Geschied. v. Johannes Eliot.	17½
23. Geschenk voor Lidmaten....	15	61. Een woord over onzen Geestelijken wasdom.....	12½
24. Heb ik wel genoeg voor de eeuwigheid?.....	12½	62. De Christen.....	15
25. Tweede Gesch. der Christelijke liefde voor Kinderen	15	63. Aanprijzing van een Godvrechtig huisselijk leven...	15
26. Voor Dienstheden.....	17½	64. Herinner. van een' Dorpsl.	12½
27. Over de Feesten.....	12½	65. Wenken omtrent het gebrek aan schuldgevoel.....	15
28. Iets voor Armen.....	7½	66. Handl. tot de Algem. Kaart der Christel. Zendingspost.	30
29. Jezus, de Geneesmeester....	10	67. De wederzijdsche pligten in het Christel. leven.....	17½
30. Evangel. herinneringen aan oude lieden.....	15	68. De ware vooruitgang.....	10
31. Verzameling van leez. brieven en opwekk. verhalen.	12½	69. Gods hoogheid en der Menschen geringheid naar Jex. XI: 12—18.....	10
32. Opwekk. tot weltevredenheid	12½	70. Hoe wil de Heer dat zijne Discipelen omtrent Hem zullen gezind zijn.....	10
33. Een goed woord aan Christenouders over de opvoeding.	15	71. Godsdienstigheid uit nood...	10
34. Franke, de kracht des geloofs	12½	72. Rid zonder ophouden.....	12½
35. Schets van het leven van Afrikaner.....	7½	73. Het beste Avondmaalskleed.	12½
36. Waarschuwing tegen het kwaadsprecken.....	7½	74. Daniël.....	20
37. Iets over de Zelfkennis.....	15	75. De beste Fakkell op de levensr.	10
38. Een woord van onderrigt en troost in Sterfhuizen.....	20	76. De vriendschap der wereld.	7½